

Lupta

Lupta

„Sîntem mai mult decît biruitori, prin Acela care ne-a iubit!" (Romani 8.37)

Mulți nu au curajul de a stăruî în lupta pentru adevăr, pentru că ei păstrează unele lucruri care sînt împotriva luminii pe care au primit-o. Se întîmplă poate chiar, vai!, ca ei să piardă lumina după care n-au mers și Satan reușește atunci să cufunde înțelegerea lor în întuneric, asigurîndu-i prin argumentele lui că fac bine că nu caută să cucerească o mai mare parte a moștenirii cerești și că pot să se mulțumească cu ceea ce au deja.

Trebuie să fi îmbrăcat armătura lui Dumnezeu înaintea bătăliei, nu în timpul luptei! Este un lucru extrem de serios de a începe lupta lui Dumnezeu împotriva lui Satan și este un gînd dintre cele mai solemne, că răspunderea mea este de a învinge dușmanul.

Cu cît se arată mai mult puterea Duhului, cu atît omul în care ea se arată este expus furiei lui Satan.

Nu numai că nu trebuie să fim învinși de dușman, dar trebuie să cîștigăm neîncetat teren asupra lui.

Un nou cîmp de lucru dă loc la noi ispite, însă dacă acestea sînt noi, harul necesar pentru a birui este atît de proaspăt, atît de felurit, atît de nemărginit cît îl cer împrejurările - cînd sîntem acolo unde Dumnezeu vrea să ne aibă.

Prin puterea morții, Domnul a distrus toată puterea celui care avea această putere. Moartea este acum arma cea mai minunată din arsenalul lui Dumnezeu, cînd ea este mînuită de puterea vieții. În nici o parte, lupta cu dușmanul nu este simțită mai mult ca în rugăciune; acolo dorește să intervină Satan - vicleanul vrăjmaș al sufletelor noastre.

Dacă creștinul iese din dependența lui de Dom-nul, el va fi învins de Satan în luptă.

Cred că mulți dintre noi gîndesc uneori că o bună înfrîngere, adusă odată lui Satan, ar fi de ajuns, dar nu este deloc așa. Noi avem ajutorul în Domnul Hristos și siguranța biruinței, însă nu avem nici o făgăduință că lupta va lua sfîrșit.

Moise, Aaron și Hur urcau vîrfurile muntelui, în timp ce sub comanda lui Iosua, Israel lupta în cîmpie împotriva lui Amalec (Exodul 17). Israel ar fi putut să-și facă socoteli asupra felului luptei, asupra puterii vrăjmașului sau asupra altor lucruri, dar, în cele din urmă, succesul depindea de mîinile întinse ale lui Moise. Ne este foarte greu să socotim că noi și Satan nu sîntem nimic și că Dumnezeu este totul.

Domnul Hristos a suferit, dar n-a cedat niciodată (Evrei 2.18). Noi nu suferim cînd cedăm ispitei; firea găsește plăcere în lucrurile de care este ispitită. Domnul Isus a suferit, fiind ispitit și de aceea „El poate să vină în ajutorul celor ispitiți". Este însemnat lucru de a constata că firea, cînd este sub influența plăcerilor ei, nu suferă: vai! ea se bucură de ispită. Însă cînd, grație luminii Duhului Sfînt și credinciosiei în ascultare, noi sîntem aduși să fim în stare să ținem piept atacurilor vrăjmașului, atunci suferim. Așa a făcut Domnul Isus Hristos - Mîntuitorul nostru și Modelul nostru desăvîrșit - și așa avem de făcut și noi!